

MINUT SLOŽKA.

Poručil jsem si pokrm, dříve běžně vegetující na jídelních lístcích hospod nižších kategorií, nyní však málem vyhynulý, stejně jako ten Metylounův hadí mord maloúborný: jehněčí kořínek na smetaně se zázvorem a čerstvě natrhaným tymiánem.

Nebyl to rozhodně oběd bojovníka, žádný napůl krvavý, napůl zuhelnatělý rostbíf, leč poklidné souznění s ves-

mírnými rytmy, vzpomínka na fantastické snoubení chutí prsu a mateřského mléka. Když jsem polykal poslední sousto, napadlo mě, že pro tu mdle navinulou chuť bych i vraždil. Po obědě mi přinesli kávu a místo dezertu jsem si dal rozložit lehátko. Vodorovná poloha mě vzápětí přenesla do limbu a zdál se mi prapodivný sen:

Šel jsem na procházku s pejskem. Vlastně to ani nebyl pes, ale maličký hravý nosorožec. Přišli jsme na břeh jezera a nosorožík najednou začal vyvádět. Nahnul jsem se nad vodu, abych viděl, na co tak štěká. Pod hladinou se mihotaly siluety srnek, poklidně spásajících řasy na dně jezera. Když jsem se vynadíval, nosorožík byl ten tam. V ruce mi zůstalo jen prázdné vodítko. Z jezera vystoupila jedna srnka, oklepala se a řekla, že mi pomůže ztraceného nosorožíka najít. Hledali jsme všude, ale marně. Nakonec jsem se celý unavený a zoufalý vrátil domů. Na stole ležel pekáč plný čerstvě upečených buchet. Vzal jsem jednu do ruky, byla ještě vlažná a uvnitř se něco hýbalo. Odloupl jsem kus těsta, z buchty vyskočil můj nosorožík, živý a zdravý. Začal radostně poskakovat po stole a honit si ocásek.